

PERŽVALGA.

„Vilniaus Žinios“ suteikia malonias lukestis. Izanginia me straipsnely, (No. 197) rašo, kad Lietuvos visuomenėje viešpatauja grynios demokracijos dvasia, kuri nors „pasidalijusi į visuomenės grupas, vadovaujama tam tikrų visame pasaulyje esančių politišku partijų“, vienok kiekviena tų grupų ir partijų, — visos jos „sulyg savo išgalių ir pažvalgų dirba savo darbą, kurio pasekmė — nuolatinis lietuvių visuomenės pirmyn žengimas“. Ten pat „Viln. Žios“ nurodo į lenkus, pas kuriuos nors ir skriejasi neva tautiškos vienybės politika, vienok ji, ta politika sukasi „tarsi užburtame rate“ ir varde tos „vienybės“ stelbiasi abelnas kilimas lenkų kulturoje ir žengimas pirmyn visuomenės gyvenime. — Kaslink lietuvių dvasios, „V. Žinios“ gal biskį ir optimistiškai šneka. Bet labai taikiai papuola jų išvedimas, nurodžius lenkus apie silpnumą ir neuztektinumą taip plačiai iki šiolai skelbiamos tautiškos vienybės. Kiteip sakant, „V. Žios“ nurodo, kad šiandien kultūrą stapdo ne partijos, bet grieštas iškišimas politikon tautiškujų klausimų. Ir ot kame mes jaučiame džiaugsmingas lukestis nuo vienintelio mūsų dienraščio.

— Mums prisiuntė paskutinio LSDP. (7-tojo) susivaziavimo nutarimus, kurie išėmus smulkesnius susivaziavimo formaliskumus, užveria savyje nemažai rimtų paaiškinimų apie Lietuvos proletarų uždavinius ir kaip jie, kaip darbininkų kliasa, vykina ir ateitymano vyktinį gyvenimą. Svarbesnius nutarimų punktus žadame po naujų metų perspaudinti: Žemės klausimas, pažvalgos į dumą, profesionalinės sąjungos, kultūros darbas,

kareivija — vis tai klausimai degantys, prie kurių rišimo ir išrišimo kiekvienas lietuvis pilietis turi sąmoningai rengtis ir semt iš visokių bendrų šaltinių medegą.

— Tikrai dar nėra zinoma, bet jau eina gandai, kad tarpe Amerikos ir Rusijos valdžių daromi esą įdomūs susitarimai, butent — nuo atkeliaujančių iš Rusijos žmonių, prielaukose busę reikalaujami pašportai. Tikslas labai aiškus — gaudyt revoliucijoje dalyvačius žmones. Ar tokia biuri sutartis įvyks, nežinia. Bet ar šiaip, ar taip, apie čionai atkeliaujančius ir jau net pri buvusius revoliucionierius šnekant ir rašant, mums reikia prisilaikyti jau didesnės konspiracijos, negu iki šiolai per paskutinius trejus metus laikėmės.

— „Žarija“ (N. 21) kas sykis su didesniu neuzsitikėjimu žiuri į 3-čiąją dumą. Išaiškinusi žengiamajame straipsny, kad dabartinėje dumoje visa spēka yra rankose tikrųjų rusų, ir kad jiems tik valdžios sustiprinimas terupi; nurodžiusi, kad caro šalininkus doriškai remia taip vadinama „spalinių“ partija, kuri susideda iš dvarininkų, pramoninkų, vertėivų ir biurokratų dalies, „Žarija“ taip sako ant galo: „Tokie žmonės laisvės nesuteiks. Jie ir kalbėti apie ją nemoka, o ką čia bešnekėti apie jų darbus ir kovą. Kovai jie netinka. Ir ne iš jų galima laukti atnaujinimo tvarkos, palengvinimo padėjimo. Jie tik saldžiais žodžiais migdys nenuoramas. O kur galima užtars ir kartuves: iki šiol jų vadai bent taip darė“.

— Truputį kitaip žiuri į dumą „Lietuvos Ukininkas“. Jis (N. 47) p. Girinaičio žengiamajame straipsny p.a. „Žemiečių įstaigos“ yra pareikšta šiek-tiek vilties ant dumos darbų. Dumoje spaliniai (ar

spaliečiai) žadą sutvarkyti žemiečių įstaigas, kurias ir Lie tuvon sako ketinama įvest. „Tiesa, — sako tame straipsny p. G. — nedaug tenuveikė žemstvos ir Rusijoje... Bet tai ne žemiečių įstaigų kaltė... tai kalta tame tik biurokratų valdžia, kuri visaip varžė ir gaisino jų darbą“. Ir spalinius „L. U. ke“ neteip nupeikiama; nors su ne pilnu užsitikėjimu, bet šio to nuo jų ir laukiama.

— Laikraščiai mūsų gadyneje yra visuomenės vadovai. Tokiais mazdaug instinktyviškai save ir jaučiausi esą. Ant nelaimės, didelė didžiama, kad ir mūsų lietuvių laikraščių, nežino jie pats kur eina, ir suprantama, tik vedžioja visuomenę po įvairius klystkelius. Turėdami keistus su pratimus doros, etikos ir vi suotino draugijos sugyvenimo, jie to paties mokina ir savo skaitytojus. Kartais jie vardan neva gerų tikslų, platina tik nedorybę. Taip yra su Seinuose einančiu „Šaltiniu“. Kad jis valdžiai tarnauja, ir lietu vos liaudį parduoda į reakcijos ragus, tai tas suprantama — jis yra organu ne žmonių, bet smulkiosios buržuazijos, kuri tik po valdžios sparnų mato savo luomui išganymą. Bet kad vardan Dievo moki na net ir prigavysčių, puldina žmones doriškai, tai jau visuo menei vertėtų pasirupint tą apsiereikimą griežtai prašalint „Šaltinis“ pažadėjo 3 000 dovanų išdalinsias tiems, kurie užsirašys pusantram mėnesiui laikraštį ir tiems kurie prikalbės. Mekaniką taip gudriai su taisė, kad užsirašantieji tik vieną dovaną tegali gaut (kitą syk kapeikos vertą), o prikalbintojai, „Šaltinio“ sėbrai čielą šimtą. Tokiu budu tikisi sau suviliot keles dešimtis tukstančių rublių, užtikrint vi siems metams sau buseną ir varyt, su pagelba savo sėbrų, kovą prieš pirmėivę Lietuvos

mislą ir laikraštiją. Visa ma chinacija paremta ant tokių visuomenę prigaudančių pamatų ir pridengta popiežiaus jub lėjiniais atlaisais.

— Ne mums čia nesimato, kaip sunkiame padėjime pasijuto šiemet Amerikon atvykę lietuviai darbininkai. „Vil. Ž.“ rašo, kad daugelis vilniškių kreipiasi čionai į Amerikoje esančius rusų konsulius, prašydami kad juos sugražintų valdžių lėšomis į tėvynę. Konsuliai neturėdami tam asignuotos sumos, pranešą apie tai Vilniaus miesto valdybai. — Čionai matome, kaip yra ne gerai, kad geležinkeliai ir jurių keliai nėra valdžios rankose. Jeigu valdžios juos turėtų ir jeigu jos visos susitarę darbo pareikalavimus kontroliuotų, taip kaip Naujoje Zealandijoje, tai neradusius darbo lietuvius pagražintų ir Amerikos valdžia savais kaštais. Europos lietuviai inteligentai, kurie nesykį aukso litaromis apipiešia Amerikos tvarką, dabar supras, kad ir čionai draugijos surėdymas neblizga.

— „Lietuvos“ 50 N. p. F. Bagočius praneša, jog Allegheny, Pa. esanti su-itvėrusi susisėlpiamoji draugija „Laisvė“, kurios sudėjimas tinkas kiekvienam Amerikos lietuviui. Todėl kviečia visus prie minėtos draugijos rašytis. Draugija esanti po Am. Liet. Susiv. čarteriu, ir kada minėto Susiv. didžiama sąnarių prie „Laisvės“ prisidės, tai tada faktiškai bus įvestas į ALS. savitarpinis susisėlpiamas, kurį pirmesniuose ir paskutiniame seime atmetė. Rišant tą sumanimą su ALS. čarteriu, išeina, kad tai yra projektas „ramaus ALS. atnaujinimo“, taip rašėjas ir užvardija sumanimą — „Naujas susivienijimas“. — Sumanymas pats per savę būtų svarbus, jeigu sumaniai iš, mintingai ir pastoviai būtų išvestas.

Iš Lietuvos.

Subačius. Kauno gub. Ilgai ir kietai miegoję, pakirdo subatėnai, ir pradeda švieties ir susiprasti. Užpernai laisvės judėjimas ir mūsų užkampį pasiekė; bet perėjo jis, it viešulas, žymesnių pasekmių nepalikęs, jei neskaitysime permainymo mokytojo ir raštininko, kuriuos dabar turime lietuvius. Tas judėjimas visgi sužadion miegančias įiegas. Pernaikeliolika prakilnesnių iš jaunuomenės užmanė sutvėrti apšvietimo draugiją ir padavė valdžiai įrašyti įstatymus. Šiemet, valdžiai draugiją įrašius, ji galutinai susitvėrė. Rugsėjo 23 buvo išrinkta valdyba, ir Subačiaus apšvietimo draugija „Šviesa“ pradėjo veikti. Turi jau savo knygyną; užmanyta daryti viešus skaitymus, lietuviškus vakarus. Bet tatai reikia tam tikros vietos, o jos kol kas nėra. Todėl draugija užmanė kitimet pasistatyti sau namus, su didele sale susirinkimams ir vakarams. Per žiemą gi žadama rinkti tam tikslui aukos. Narių draugija turi arti 70.

Greta tos draugijos tveriasi čia dar kita, — „Blaivybės Draugija“. Po sodzius, kaip girdėti, yra jau susitvėrę keiolika blaivininkų draugijelių. Kas prisideda prie draugijelės, tas apsiima per metus negerti ir kitiems neduoti degtinės ir kitų stipriųjų gerimų (alų, vyną — su nuovoka) ir kas mėnuo mokėti draugijelės kason po 3 k. Biednesniuosis draugijelė nuo mokesnio paliuosuoja. Už tuos pinigus draugijelė išsirašo sau laikraščių, knygelių ir šventadiniais susirinkę skaito. Kasai ir kitiems reikalams vesti, draugijelė išsirenka slaptu balsavimu pirmininką ir jo padėjėją. Draugijelės žada platinti pirmiausia literatūrą, kurioj rašo prieš alkoholį; tik

gaila, kad ji lietuvių kalboj dar visai menka. Geistina būtų, kad ir kituose sodziuose susitvėrtų tokios pat blaivininkų draugijelės ir kad ilgai niui jos visos susivienytų, išrinkusios vieną valdybą visai draugijai, kurią reikėtų pasikui įrašydinti.

Jau keletas metų, kaip Subačiuje gyvuoja vartotojų draugija „Vienybė“. Dėlei mažo žmonių patraukimo draugija neauga, apivarta mažai, bet nariai gauna visgi mažą dividendą.

Keletas apsukresnių ukininkų pradėjo šiemet versties prekyba. Gyvena jie Žviliunų sodziuje, Subačiaus parakviuje. Teko man neseniai buti pas vieną iš jų, Petrą Pajuodį. Atradau ten ir kitus: Joną Kavaliauską, besitariančius draugėje apie savo gėseftus.

„Ar daug pinigų įdedate į apivartą?“ — paklausiau juos. — Kol kas apie 1.500 rublių.

„Kuo gi pirkliaunate?“

— „Žąsimis, sėmenimis ir kviečiais. Žąsų išleidėme apie 1.000. Mokejome už žąsį apie 1 r. 25 kap.; gavome po 1 r. 30 kap. Pusę pardavėme vietiniams žydams, pusę gi Beisogolos kontoros prikaščikui Jurgiui Stančiui. Sėmenų turime supirkę arti 2 vagonų. Mokejome nuo 1 r. 25 k. iki 1 r. 40 kap. už pudą. Kviečių supirkome apie 500 pudu. Sėmenų ir kviečių dar nepardavėme. Jieškome gero kupčiaus. Turbut varysime Liepajun.

Kaip į Tamistas žiuri žydai?

— „Nelabai maloniai, žinoma. Koliai kas, mes nelabai jiems pavojingi. Bijo jie, kad mes neužauktume ir neišgudrėtume. Visgi nuo jų nepatyrėme dar šunybės, kaip tai, duokime, nuo... pono“.

„Nuo kokio pono?“ — paklausiau.

„Buvome padarę sankalbą (kaip gaila, kad ne kontraktą) su p. Komaru iš Raguvytės — pristatyti jam 80 jaučių. Apšiemė mokėti po 2 r. 25 kap. pudą. Nuvarėme iš pradžių 3. Ponas Komaras perka jau tik tai ant pamatymo ir sutinka duoti už juos daug mažiau, negu mums kaštavo. Nieko nepėšę, nuvarėme jaučius Panevėžin. Žydai susitarė nepirkti. Varinėjome juos po dvarus, iki ant galo ponas Meštavičius jų nenupirko. Turėjo me žinoma, nemažą nuostolį“.

Geistina būtų, kad žymiosios firmos, superkančios grūdus, linus, žąsis ir t. t. tą apsisikelbtu lietuvių laikraščiuose. Tada mūsų verteigos žinojų, kur kreipties.

Guodžiai. (Gersudų valsč., Panev. apskr.). Lapkričio pradžioje Biržų sargybiniai atsibeldę į Guodžius jieškojo vietinio ukininko Ulevičiaus. Suzinoję (nurodė kaimynas), kad Ulevičius nuėjo Sangailių sodziun, netikėtai jį ten užklupo. Bet gi Ulevičius pasileido bėgti į krumus. Tuomet sargybinis šuviu paguldė jį ant vietos.

Dabar klausimas, ar sargybiniai šiame atsitikime pasinaudojo suteikta jiems valdžia, ar tiktai peržengė suteiktas jiems valdžios ribas ir pasielgė savavališkai?

Lietuvos atstovams vertėtų pasižymėti tokie atsitikimai ir tam tikru laiku pasinaudoti jais prašalinimui begėdiškų policijos pasielgimų ir iškovojimui mums priklausančių tiesų.

„Viltis.“

Ilakiai. (Tel. pav.). Neseniai į arbatnamį atėjo viena ypata ir atsisėdo pailsėti. Jai čia besėdžiant įpuolė urednikas Mazurenko jau gerai įkaušęs visas purvuose nusivoliojęs ir katik ant kojų bepastovįs ir pradėjo prie jo kabintis už kepurės nenusiėmimą. Tada

jis atsakė, jog ir urednikas teip pat su kepure čia randasi, jeigu yra reikalas nusiimti čia įėjus kepurę, tai ir urednikas keprivalo stovėti su nepure. Tuokart ur. Mazurenka tvojo keletą kartų kumščiu į ausį ir ištraukęs kardą norėjo skelti į galvą, bet šiam nuo galvos besiginant užgriebė per ranką ir labai sužeidė, pakirto gįslas. Žmonės kalba, kad jau prisimetusi gangrnea ir priseis atpjauti ranką. Padavė, žinoma, ur. Mazurenką į teismą, bet jau nupiautą ranką, vargu beprigydys?! Ot tai kokius paveikslus palieka mums mūsų valdininkai, jie yra žmogždžių tildytojai, o tuo tarpu patys yra didesni žmogždžiai.

„Viln. Žin.“

Utena. (Ukm. pav.). Skursta mūsų poneliai su savo žeme. Duokim, kad ir Mazeliškių ponas Vsevolodas Veriovinas, Kauno gubernatoriaus brolis, kurs turi apžiojęs 40 su viršum valakų žemės ir puikiausio miško. Švilpavo sau po dvarelį ir prašvilpė aibę pinigų. Tik vien skolų Vilniaus bankui priskaitoma nemaziau 29 tukstančių. Gal į darbininkų skilvius vis tai sukišta? Tarytum, kad nevisai teisybė. Nemaziau jie čionai skriaudžiami, kaip apylinkės dvaruose. Per visą savo amžių nemato jie šviesesnės kada nors dieneles. Kas nekas, o darbininkai — tai tik menkus trupineliūs turi gaudyt ir užtas dar laizyti nutukusias pono rankas. Gal tai tuos pinigų ukio pagerinimui sunaudojo? Nematyt ir to. Kad jis būtų geras ukininkas, tai neaikvotų teip miško — to gero ukininko brangumyno, ir nekirstų vienu matu. O dabar.. jis pasistatė lentspjuvę, išgriovė, kaip vėsula, girias ir išvežė jas geležinkeliu iš mūsų krašto. Nei miško sėjęs, nei piršto prie jo auginimo nepri-

dėjęs, susikrovė skambučius kišenėn ir... buk sveikas!... ant pokylių išvažiuoja. O kad tau, žmogeliau, prisėina su vaikučiais žiemos laike kokin kampan nulindus virpėti nuo šalčio, neturint ir už didžins pinigų menko šakalėlio pasikurenimui nusipirkt, tai garbink tą šventąjį dabartinį surėdymą, kurs atidavė ponams — valdonams visas svieto gerybes, o darbininkams — beturčiams nulėmė dirbti ir vargti tųjų nenaudėlių naudai. Bet p. V. Veriovkinas pasmaguro, kruvino prakaito darbininkų ir beturčių beragaudamas. Atsiuntė jis matininką (kamarninką) nuoskynas žmonėms išparduotų. „Gešeftas“ ponui puikiai klojosi, nes pardavinėjo pigiai ir lengvomis sąlygomis. Žmonės apspito apie žemę, kaipo musės, apie medų. Sugrandę iš kažin kokių galų skatikėlius, jie nešė matininkui, kad ir duonos kąsnio gal but, rytdienai neturėdami. Siaudinių Rizgas įdavė 4 šimtus, Dirvoniškių Sadau-ninkas, per ilgus metus mies-te dirbęs, įteikė „ponui kamarninkui“ net 500 r. Viso labo susirinko 9 ar 7 tukstančiai. Tik braukšt... matininkas visiems papades parodė ir išspruko Amerikon. Žmonės nustebė, o paskui ir susiprotėjo į p. Veriovkino pinkles įkliuvę. Viena, esą kokie tai įstatymai, jog ne-rusams negalima pirkties žemės nuo rusų. Regis, iš šono žiurint, ir ponas V. liktų kaltas (kam pardavė žemę ne—rusams), jei ne tokie valdininkų įstatymai, kurie gina vilkus nuo avių. Kita, žemė visa užbankota, kaip aukščiaus matėme, ir šio mėnesio (lapkričio) pabaigoj Vilniaus bankas ketina ant licitacijos jį statyti. Na, kad gudrus, prisikabink prie jo. Bet p. V. geraširdis žmogus. „Citit, vaikeliai, kai išparduos mano dvarą, galbut ir jums

ką nors paskirsiu“. Kadir ponas V. savo didžiausioj nekaltybėj viešai ir keikia tą matininką, kur Amerikon su pinigais ištruko, bet... ar ne sąmokslis čionai buta. Kad ką nors panašaus paprastas žmogus padarytų, žiurėk jam pajieškotų kur šaltesnės vietos, o ponui už jo didį protą paruoš, be abejonės, šiltesniąją vietelę.

„Žarija“.

Iš Gelgaudiškio ir Zypilių valsč. (Naum. p.). *Policija ir žmonės.* Kada šią vasarą liko šuvio sužeistas Gelgaudiškio dvarininko Komaro „provininkas“ Štrimas, subruzdė visa pavieta administracija ir policija ir pradėjo stropiai veikti, o pasekmės jų darbavimosi smugiais krito ant nekaltų sodiečių. Policija su rado įtariamas ir „neištikimas“ ypatas ir kad pasirodyti, jog ji veikia, tai per pačią rugėpiutę suėmė valstiečius Juozą ir Joną Karaliukus, Kunčaitį ir kt. Džiovinio nekaltus žmones Naumiesčio kalėjime, o namiškiams reikėjo statyti liudininkai, idant darodytų valdžiai jų nekaltybę.

Kitaip atsitiko prieš Visus Sventus Zyplių dvaro giriose ir kitaip liko nubausti Pelėnių kaimo, Zyplių valėčiaus ukininkai. Mat čia, apie Naujie naitę, girioje pasirodė plėšikai, atėmė nuo girininko pa-gelbiniuko Paukščio kelis rublius pinigų, surinktus už išparduotus „meterius“, ir da, sako, paėmę pas ką ten šautuvą. Na ir vėl subruzdė policistų gauja gaudyti plėšikų. Vazinėjo ir šen ir ten, bet tik su žmonių, ne savo, ar pono arkliais. Taip tai draugiškai ar „motiniškai“ užsistoja valdžia užponų reikalus, bet visai kitaip atsineša ji prie sodiečių vargų. Čia jau policija ne tik ką plačiai nerodo savo galės ir gudrumo, bet suvisu dagi nenori darbuotis. Kiek pereitą žiemą

ir vasarą buvo išvogta ukininkų arklių, kiek klečių išplėšta, o policija ką gero padarė? Ar susekė kokį vagį, ar atrado kokį pavogtą arklį... bet ką čia ir kalbėti: ne žmonių gerovė jai rupi. Vagystėje neatsiranda itariamųjų ypatų, nors jų vardus visi mini, nėra nė kratų, nė pajieškojimų. Nuo seniai jau tokie darbai matomi, užtai ir žmonės į policiją žiuri kaip į savo prispaudėjus; ir jeigu valdžia kur nors žemsargių skaitlių pradeda dauginti, tai žmonės tvirtai tiki, jog ten ir vagių skaitlius tikrai pasidaugys.

„Liet. Uk.“

Lietuviai Charbine.

Charbine uemažai yra lietuvių, kurie daugiausia tarnauja ant gelžkelio. Lietuviai čia taip saldžiai miega tautišku miegu, kad ir keltis iš jo nenori; lietuviškus laikraščius teskaito vos 4—5 ypatos. Daug yra lietuvių ir sulenkėjusių. Pazįstu daug tokių lietuvių, kad jie ir jų tėvai budami Lietuvoje kalbėjo lietuviškai, o čia jau gėdinasi lietuviškai kalbėti.

Yra čia statoma bažnyčia, prie kurios, žinoma yra ir kunigas. Po rusų su japonais karės buvo likęs čia kunigas lenkas (Przełuski), bet 1907 metų pradžioj jis panorėjo grįžti Lenkijon. Tuomet Charbino lietuviai prašė Peterburgo konsistoro paskirti į Charbiną kunigą lietuvi; jų prašymas liko išklaustytas. Šįmet Kovo mėnesio pradžioje atvažiavo kunigas Mačiukas, lietuvis; kun. Przełuski išvažiavo tuomet Lenkijon. Nežiurint į tai, kad kun. Mačiukas lietuvis, tečiaus bažnyčioje visos pamaldos atliekama lenkiškai, nors lietuvių susirenka bažnyčion nemažiau kaip lenkų. Kuomet lietuviai primena kunigui apie lietuviškus pamok-

slus, jis paprastai atsako: „nė karto nesakiau lietuviškai, bet pasakysiu, laukite kol įeisime savo bažnyčion“ (mat bažnyčia baigiama statyti, o šiuo laiku pamaldos atliekama techniškoj mokykloj). Labai būtų gerai, kad nors kas trečią ar ketvirtą nedėdienį būtų lietuviškos pamaldos; reikėtų mums Charbino lietuviams pasirupinti tuo dalyku.

Truksta Charbino lietuviams vienybės, nėra tarp jų jokio ryšio. Reikėtų todėl sutverti kokia nors lietuvių draugija, kuri vienytų visus Charbino lietuvius ir žadintų juos iš tautiško miego.

„Viln. Žin.“

POLITISKOS ZINIOS.

Rusija. Gruodžio 14 d. senato tiesdarybos skyrius užbaigė garsingą „27 ių socialdemokratų, 2 rosios dumos buvusių atstovų bylą ir labai sunkią ištarmę išnešė: 8-ius jų pasmerkė, tarp jų Anikiną, Anisimovą, Dzaparidze ir Zaratelį penkiems metams į katorgą, paskui Siberijon ištremt; 9-ius, tarp jų Bataševą, Bielousovą ir Kirilenko ketveriems metams į katorgą ir paskui ištremt; 10—amžinam ištremimui Siberijon. Dvi moteris: Morozova ir Subotina gavo didžiausią bausmę: 5 metai į katorgą ir ištremimą.

Teip nuozmiai nubaustus socialdemokratų kaltino, buk jie 2 roje dumoje padarę didelį suokalbį nudėti carą ir išgriauti Rusijos monarkiškąjį rėdą. Teisė juos prie uždarytų durų, nė pačių apkaltintųjų, nė apgynejų, nė publikos neįleido. Ir nors ant rašto buvo teismui įduota daugybė daro-dymų, kad socialdemokratų partija yra visuose kraštuose pripažinta, kad ji neužsiema teroru, bet įstatymų keliais nori pervezdinti draugijoje re-

formas, — nieko tas nepadėjo. Nėgi buvo darodyta iš valdžios pusės, kad kaltinamieji ištikimų buvo kalti. Nubaudė už tai, kad dumoje gynė žmonių reikalus ir kritikavo netikusius valdžios darbus. Užtai, kad budami žmonių reikalų tikrais išreiškėjais, ejo į duma. Valdžia nenori žmonių atšovų dumoje, ir ji šituo procesu išmetė liaudei naują kovos pirštinę, — ji net spiovė į akis viso svieto parlamentams.

Išgirdę tokią baisią ištarmę, Prancūzijos, Vokietijos, Italijos ir Anglijos parlamentų sąnariai pasiuntė pasmerktiesiems Rusijos sądraugams užuojausmės telegramą, kurioje išreiškia papeikimą caro valdžiai, kad ji sulaužė žmogiškas tiesas — dumos sąnarių nepaliečiamybę. — Jūs tolyn, tuo aiškyn valdžia parodo, kad jai dumos nereikia, kad jai nereikia žmonių apie savo tiesas prasitariančių, tik duodančių valdžiai pinigų, kareivius ir mokančių kantriai kentėti visokias valdininkų skriaudas. Ir kas gali dar sakyti, kad Rusijoje revoliucija nereikalinga, jeigu pati valdžia ją kuria?

Duma iki šiolai buvo užimta ginčais apie išreiškimą carui savo pažvalgų, teip vadinamos deklaracijos sutaisymu. Tarpe sauje'ės valdžios priešginių ir didžiumos juodųjų deputatų, ejo smarki kova už įdėjimą į deklaraciją žodžio „konstitucija“. Juodieji pergalėjo ir tą valdžiai baisy žodį apylenkė. Dumos prezidentui Chomiakov apsilankius pas carą, ir gavus jam ten šiltą paglostymą, prasidėjo dumos „darbai“: rinkimai įvairių komisijų ir valdžiai pinigų paskyrimo iš valstybės išdo. Tikrų žinių nėra, kaip tie „darbai“ užibaigia. Aplamai tik sakoma, kad iki šiolai viskas dumoje einasi pagal valdžios norų, apie kurių gerumą jau mes žinome. Vienok valdžia ir

tuomi da nepakakinta: juoda šimčiai, tie reakcijos pranašai, jau pradeda skelbt savo organuo-e, kad duma ilgiau dviejų mėnesių neišgyvensianti, nors jai pašportas buvo išduotas ant čielų penkerių metų.

Rusijos spauda rašo, kad su atidarymu 3-čiosios dumos visuose kraštuose prasidėję rodyties nauji neramumai, kuriuos patvirtina tankesni užpuldinėjimai miestuose ant policijos ir provincijose ant ponų. Vienas dar vėl įdomus ruožtas, kad Lietuvoje ir Baltiko pakraščiais naujukai (novobrancai) pradėjo riaušes kelt.

Rymas. Laikraščiai akilčiai seka paskui Ryme einančią kovą tarpe popiežiaus dvaro ir miesto valdžios. Perėjus miesto valdžiai į anti-klerikalų rankas dabar visa vietinė politika atkreipta tapę į atidalinimą mokyklų nuo bažnyčios. O mokyklos juk yra tvirtiausia popiežiaus galybės užlaikymui atrama. Kardinolai matydami, kad tą įrankį iš jų rankų ištraukia, suprantama deda ant stalo paskutines kazyras, kad tik nepralaimėt. Bet vistiek jau regis, kad iš mokyklų tikybos mokslas bus prašalintas, kaip netinkamas dalykas, nes į mokslą eina gal tik trečdalis katalikų; kitiems religijos išguldymas visai ne reikalingas.

Bulgarija. Kaip jau žinoma, Sofijoje (Bulgarijos sostinė) nuo kokio trejeto metų turi sau Macedonijos revoliucionieriai pusiau slaptą prieglaudą. Čionai gyvena vyriausis rev. komitetas, čionai atsi būva visi slaptingi mitingai ir juose daromi nutarimai, kaip reikia Macedonijoje padaryti politiški perverimai, nusimesti neapkenčiamą turkų sultano jungą ir įgyti savo kraštui jei ne pilną laisvę, tai nors auto-

nomiją. Minėtas revoliucionierių komitetas paskutiniu laiku susidėjo tikrai iš trijų narsių kovotojų: Sarafovo, Garvanovo ir Panicos. Ant jų pečių buvo sukrauti visi revoliucijos plianai. Bet štai iškilo tarpe jų nesusipratimai ir gruodžio 12 dieną Panicą kitus du savo draugu: Sarafovą ir Garvanovą nušovė. Kokie motyvai Panicos buvo, dar nežinoma. Bet kad Macedonijos revoliucija neteko dviejų neatgailėtinų vadovų, ir patiko neišpasakytą praigaištį, tai nėra ką ir šnekėt.

Amerika. Artinantis prezidento rinkimams, subruzdavo visos politiškos partijos, — šaukia, rašo, bugnija per laikraščius iškišdamos savo kandidatus. Neuzilgo bus teip vadinami „tautiški“ partijų susivaziavimai, kuriuose prieš kiekvieno prezidento rinkimus buna išskiriami kandidatai. Į tuos susivaziavimus pribuna visi partijų ir partijikių vadovai, pabirkantų agentai ir įvairių pramoninkų kapitalistų pasiuntiniai. Čia po ilgų ginčų išskiria keletą kandidatų, kurie gavę pakiaus didžiumą susivaziavimo balsų, vėl buna ten pat perbalsuoti. Ir jau tada vienas gavęs didžiumą balsų, tampa nominuotas ant kandidato į prezidentus. Po tam eina per visą metą už jį agitacija po visuomenę, kiekviena partija stengiasi savo išrinktinį visai Amerikai išpiršti.

Republikonų partijoje yra du nuzymėti į „tautiško“ susivaziavimo kandidatų nominacijas: karo sekretorius Taft kaip vietinė spauda iš juoko vadina — „Ruzvelto auklėtinis“ ir dabar esantis finansų sekretorius Cortelyou, kurs šį rudnį labai įtiko turtingoms korporacijoms užtupdamas valdžios pinigais finansinę partiją. Ruzveltas gi nuo daug

šnekėto trečiojo termino griežtai atsisakė. Kitų partijų tokie kandidatai da nepaaiškėjo.

Šveicarija. Praėjusią savaitę atsibuvo Berne kantonų susivaziavimas, kuriame buvo skiriamas ateinantiems metams Šveicarijos respublikai kandidatas ant prezidento. Nuskirta Dr. Ernest Brenner, dabartinis federališkos tarybos viceprezidentas. Jis yra radikalas. Dabartinę Šveicarijos prezidento vietą turi užėmęs S. Mueller.

Iš Amerikos.

Kasė sniegą per trejus metus.

Juokingas paveikslėlis iš Amerikos valdininkų suktybės. Metuose 1905 Chicagoje buvo didelės sniego audros ir tuo laikinam išvalymui miesto gatvių buvo pasamdyta 1.100 darbininkų. Ir nuo to laiko tie darbininkai iki šiai dienai ėmė sau algą, kaip tebekasantijs sniegą. Kas juokingiau, kad šiemet liepos mėnesy tų sniegakasių skaičius pakilo iki 1500! Tik praėjusią savaitę viena miesto komisija tuos sniegakasius surado, kurie dirbo visai ne su spatiais, bet su liezuviais agituodami prieš rinkimus už miesto majorą ir šiaip jam patarnaudami.

Socijalistai ruošia susivaziavimą.

Amerikos „Socialist Party“ rengia ateinantiems metams visuotiną savo partijos susivaziavimą, kuriame bus nominuoti ant Amerikos prezidento ir jo vietininko kandidatai. Padengimui delegatų kelionės lėšų nubalsavo nuo visų sąnarių pagalgę po 35 centus. Susivaziavimui vieta dabar tebekirama.

Iš Lietuvos dirvo Amerikoje

New Haven, Conn. Gruodžio 15 d., susiėję lietuviai pas vientautį J. Melniką, jo sunaus Stasio-Algirdo krikštynose, besilinksmindami atsiminė ir apie mūsų brolius kankintinius, kurie už tėvynės liuosybę ir žmonių gerovę kenčia nedoro caro kalėjimuose. Negalėdami kuom kitu jų vargus palengvinti, nors sudėjome \$3.85 pinigų, kad turėtų nors kuom geresnį valgio karnelį nuipirkti.

Pinigus pasiuntėm R.R.K. iš dininkui, drg. J. O. Sirvydai; vardai aukautojų bus „Kovoje“ atspauzdinti.

S. Senks.

Pittsburg, Pa. Vietinių lietuvių ir lenkų socialistų kuopų jungtinėmis pajėgomis, gruodžio 15 d. buvo parengtos Old City Hall svetainėje prakalbos. Kalbėjo (rusiškai) Ozolis, buvusias antrosios dūmos atstovas. Tipiškas tai latvys-darbininkas, geriau suprantas Rusijos politiką ir darbininkų judėjimą negu koks diplomatas, ir todėl bėda „baltajam carui“, kurs tokius darbininkus savo viešpatystėje turil...

Antras kalbėjo (lenkiškai) Kazakevyč us, Austrijos parlamento buvusias atstovas. Jis ypatingai įtužęs ant „narodocų-demokratų“, kuriems daugiau teko, negu jis kalbėjo apie revoliuciją.

Pagaliaus kalbėjo lietuviškai, Bagočius. Sis, ar dėl laiko trumpumo, ar negerame upe budamas, labai trumpai tekalbėjo ir dažniau pasakė to, ko jau nebutdme girdėję.

Aukų surinkta \$34.70, kurios perduota rusų soc. dem. partijai. Ar 7 nauji sąnariai prisirašė prie vietinės 6-tos L.S.S. kuopos ir tuomi nors naudą padarė. Žmonių buvo apie 600: lenkų, lietuvių, rusų, žydų ir kit.

Pas mus darbai labai prastai eina ir apie 40.000 namie „gadzinkas gieda“...

Vargšas.

Lavrence, Mass. Šitas miestelis ne visai mažas, yra liaudies apie 90.000, tarp kurių apie 2500 yra ir lietuvių.

Susipratimas tarp lietuvių — vidutinis. Mūsų vientaučiai dalinasi į visokias partijas: tarp mažiau-daugiau susipratusių darbininkų, užima pirmą vietą savo darbštumu socialistai. Po jais eina „bedieviai“, laisvamaniai ir „šliuktarniai“. Paskui užraukia glitą „katalikai“, kurie vėl dalinasi į dzukus, suvalskinius, kauninius ir vilninius. Tarp tų partijų vienok didelių kovų neesti, nes dabar visi turi su kuom kovot, — tai su bedarbe ir krizium.

Dirbtuvių čia yra daugiau: siai vilnonės ir katininės; yra keletas da ir geležinių. Darbininkai, mokantys čionykščius darbus gali uždirbt neblogiausiai — ant savaitės nuo 5 iki 25 dol.

Kaip ant tautos, taip ir visuomeniškos dirvos mažai atsiranda dirbančių. Tiesa, yra keletas menančių save kuone milžiniais; bet jie ištkrųjų nieko neveikia, tik rekauja ir kitiems viešą darbą trukdo.

Pasekmingiau apšvietimo klausimus lukštena tik tai bene vienintelė, neseniai susitvėrusi lietuvių socialistų kuopėlė, kuri nežiurint į priešų skerspaines bujoja, auga ir žadina tarp darbininkų susipratimą, — jei ne kuom kitu, tai nors prakalbų parengimais.

Gruodžio 8 dieną minėta kuopa parengė P. Sibo svetainėje prakalbas.

Pirmas kalbėjo L. Grikštis iš So. Bostono. Jis plačiai nurodė, š kur pėna darbininkų skurdus padėjimas, butent iš šiandieninio kapitalistų su-

rėdimo. Ragino jungtis į vienybę, teipgi šelpti kovotojų už laisvę mūsų tėvynėje. Po jo kalbai keletas perėjo per šalę ir surinko revoliucijos naudai \$10 78, iš kurių atėmus prakalbų rengimo lėšas, liko \$6.20, kuriuos ir pasiūsta R.R.K. šdininkui J. O. S. rvydai. Renkant aukas, F. Juškevyčius ir Jasinskiutė deklamuvojo keletą darbininkų eilučių.

Po tų kalbėjo (rusiškai) tik pribuvę iš Rusijos revoliucionierius, Maskvos universiteto studentas. B. Dobriakov (rusų soc. revol. partijos sąnarys). Jis ilgai kalbėjo, mokslškai aiškino viscs žmonijos plėtojimąsi nuo seniausių laikų; nurodė, kad revoliucija gimsta tarp pačių žmonių, ji nepramanyta ir būtina kaip kur reikalinga. Nupiešė revoliucijos pradžia Rusijoje, ir kokiame ji dabar yra padėjime. Papasakojo, kaip tėnai kvaila caro valdžia kankina revoliucionierius. Kaip pavyzdį privedė kankintinę Spiridonovyčutę. Ją suėmė Tambove ir teip baisiai sumušė, kad ant kuno buvo vieni juodi plemai. Paskiaus padavė ją dviems pristavams. Tie veždami į Chersoną užsinerėjo dar išgėdinti. Nelaiminga pasijutusi esanti išgamų glėby, pradėjo kiek išgalėdama judintis ir dauzyt pančius. Tada vienas jos budelis rėzė jei perkojas geležimis įpinta nagai, kad nekrutėtų... Ir vienok ją pasmerkė 20-čiai metų katargon. — Privedė ir kitus baises kankinimų paveikslus, no kurių klausytojams ėjo šiurpuliai per nugarą.

Nors daugumas klausytojų rusiškai ir nesuprato, bet kurie suprato, tie kitems papasakojo ir visi buvo užgnėdinti.

Paskiaus dar vėl kalbėjo Grikštis, pervezdamas turinį rusiškojo oratoriaus prakalbos

ir paragindamas darbininkus vienytis. Dar apreišė drg. G., kad jis neuzilgo iškelti: siąs į Lietuvą, kur k. tina stot į kovotojų eiles už vių laisvę. Publika liosnorį išleido: s gausiu delnų plojimu ir šaukimu „ura!“

Ant galo kalbėjo vietinis, A. Ramanaučas, kuris aiškino apie darbininkų išnaudojimus, bedarbes ir krizį Ragino visus risti į kooperacijas. Po jo kalbos, Z. Jankauskas ir F. Juškevyčius deklamuvo eiles. Publika jiems gausiai plojo delnais.

Po prakalbų, užkvietus, prisirašė 3 sąnariai į L.S.S.

Tėnai Buves.

So. Boston, Mass. Gruodžio 8 d. čia atsibuvo prakalbos ir mitingas vietinės kuopos Tėvynės Mylėtojų draugystės. Pirmutinis kalbėtojas, S. Michelsonas savo trumpoje kalboje paaiškino susirinkusiems apie reikalingumą apšvietos ir jos naudą. Teipgi šitas kalbėtojas darodinėjo, kad daugumas lietuvių, lyg pelėd s ir šiknosparniai neapkenčia šviesos ir p rsekioja ją. Antras kalbėtojas, Šunskis, kalbėjo teipgi apie tą patį, papekdamas blogus lietuvių darbus ir kviesdamas annos prie mokslo. Jo kalba s sirinkusiems labai patiko. Po jam kalbėjo dar M. Paltanavyč us, kuris papasakojo apie Tėv. Myl. draugystės susitvėrimą ir jos užsilaikymą; teipgi aiškino jaisi apie reikalingumą prigulėti prie šitos draugystės kiekvienam lietuviui ir lietuvaiti, kad pakelti mūsų tautą ant lygias laipsnio su kitomis tautomis. — Į draugystę pristojė apie tuziną naujų sąnarių, darbščų jaunų vyrų; reikia tikėtis, jog šita kuopa dabar pradės darbuotis smarkiau, negu darbavosi iki šiam laikui. Po prakalbų atsibuvo mitingas. Pirmiausia tapo iš

rinktas vietinės kuopos komitetas: Prezidentu — Palšauckas, sekretorium — J. Neviackas ir kasierium — S. Michelsonas. Potam atsibuvo rinkimai centrališko komiteto. Į kandidatus pastatyta: prezidentu — J. Balevyčius, kasierium — A. J. Povilaitis, sekretorium — Ramanaukas ir literatorium — J. Šliupas. Nutarta pinigų palikt pas vietinės kuopos kasierių, pakol nebus išrinktas naujas centrališkas komitetas. Įstatai draugystės nutarta palikt tie patys.

Kuopos sekretorius

J. Neviackas.

Ar jau praėjo Amerikoj krizis?

Paziūrėjus į Amerikos laikraščius, kaip į svarbiausį visuomenės gyvenimo veidrodį, matai įvairiausius atspindžius. Kalba, rašo, išvedžioja nesuskaitomus spėliojimus apie krizį ir apie ne krizį, pranašavimus ateities.

„Genis margas, sviestas da margesnis“ — ta patarlė amžinai teisinga. Apie krizio priežastis marguma nuomonių labai didelė. Bet kas įdomiausia, tai kad dabar vieni šitą krizį vadina tikroju vardu, — jam vardas *krizis*. Antri butinai nori to nematyt, sako, kad tai paprasta finansų suirutė. Laikraščiuose matai straipsnius su riebiais antgalviais: „Krizis jau praėjo“, „Pavojaus nebėra“, „Grįžta į tvarką“ ir tam panašias visuomenės nuraminimui pigulkas.

Rimtesni net pačios buržuazijos laikraščiai tujų pigulkių nesigriebia. Jie priveda kituose kraštuose buvusius savo laiku industrijinis krizius. Kaip čia, taip ir tenai kriziai atėjo sekančia eile betvarkių: visai netikėtai subankrutina kokia nors didelė pinigine į-

staiga; tuojaus pinigų įdėjėjai apgula kitus bankus; įvyksta kokia nors viena istoriška diena, vadinama „panikos diena“, kurioje bankieriai netenka galvų ir liaujasi išmokėję pinigų; galiausiai bankams ateina ant pagalbos valdžia; bankieriai atsikvošta ir pradeda išradinėti vieną po kito budus, kuriais lopo savo sutrėskusį kreditą (visuomenės užsitikėjimą); toliau prasideda įvežimas aukso iš svetur; potam laipsniškai eina (bent taip išrodo) viskas geryn; paskui gimsta visuomenėje koks tai vieni kitų drąsinimas; ant galo eina ilga reakcija ir kokių trejų metų sunkymečiai.

Toks krizių bėgis buvo žinomas šiuose istoriškuose krizuose: Anglijoje metuose 1890, 1866 ir 1844; Prancuzijoje — metuose 1889 ir 1882; Austrijoje — 1873 ir 1893 bei Australijoje — 1893.

Amerikos kriziai lygiai taip pat ėjosi.

Krizis šių metų (1907) prasidėjo tuojaus po „Knickerbocker Trust Company“ sugriuvimo.

Krizis 1893 sekė po „Michelsono Banko“ ir Erie geležinkelio nupuolimui.

Krizis 1873 užgimė subankrutinus didelei įstaigai „Jay Cooke & Co.“

Krizis 1857 pasirodė žlugus įstaigai „Ohio Life and Trust“.

Po tų krizinių vytyrių, kožną sykį buvo triukšmingi bankų apgulimai įdėtojais reikalavo atiduot pinigų.

Žinomos ir tos istoriškos „panikų dienos“: metuose 1857 „panikos diena“ buvo spalnio 18-ta; 1873 — rugsėjo 20; 1893 — liepos 26; 1907 — spalnio 24.

Potam ėjo bankų „streikai“: metuose 1857 atsisakė mokėti metalu; metuose 1873, 1893 ir 1907 — visai atsisakė įdėtojams išmokėti.

Toliau ėjo kiekvienoje krizių pradžioje, taip kaip ir šie-

met, globimas pinigų: dideli piniguočiai skubina rinko aukso ir jį rakino į savo kupurus; tą patį darė ir bankai. Už aukso buvo laikinai paskirtos augštos premijos (dovanos).

Paskui prasidėjo įgabėnimai iš svetur aukso su augšta premija: 1873 metų panikoje įvežė Amerikon aukso 15 milijonų; 1893 — 56 milijonus ir šiemet apie 100 milijonų.

Tuoju po tokių nuotikių įsikisė valdžia: metuose 1857 buvo priimta Fernando Wood sumanymas išrast New Yorke čielą eilę viešų darbų, kad mišioms bedarbių duoti darbą; 1873 — finansų sekretorius Richardson išleido nelegališkų pinigų 26 milijonus dolerių, o šiemet sekretorius Cortelyou išleido Panamos bondus ir apie 100 milijonų dolerių verties nelegališkų sertifikatų.

Potam, po kiekvienos panikos jautėsi lyg kokia atvanga, palengvėjimas, daugelis daiktų atpigo. Bet pažymėtina tas, kad nežiurint į tylą finansų kose įstaigose, visuomet iškilavo didelės bedarbės, darbininkų riaušės ir traukdavosi kokius trejus metus sunkymečiai, kuriuos žemoji liaudis skaudžiai atjautė.

Štai trumpa charakteristika buvusių krizių ir dabartinio.

Gali kas ramint ir migdyt visuomenę. Tai bus kapitalo apmokamųjų rašalių sunkiamas opijumas, arba tiesiog nežinelių nekaltas pamėgdžiojimas pirmaisiais. Krizis nuo to nepalengvės. Bedarbės Amerikoje jau prasidėjo: viename New Yorke, kurs yra roko jamas Amerikos gyvenimo pulsas, yra šių žygių be darbo žmonių apie 260 tūkstančių. Negeriau ir kitur.

Vargomatis.

Laimingas žmogus.

Par. Ella W. Wilcox.

(Užbaiga).

Nors jis butų apsigimęs slinkiu ir eikvunu, tu gali išmokyti jį taupumo ir darbštumo.

Aš žinau, kad tas gali būti padaryta; aš pats savo akimis mačiau pavyzdį, kaip išmintingas dėdė gerai išauklėjo savo globai paliktą nepotį (brolvaikį).

Tuščias svajotojas, vėjavaišis eikvunas, tapė blaivum ir trisum darbininku, ir jis pats nepasijuto, kaip tapė perdirbtu, — kadagi buvo vedamas meilės ir išminties.

Ne nuolatinu ujimu, ne ilgais pamokslais kudikio galvon dedamas mokslas, bet vienvalios ramum išnekėjimu, tolydiniu lašinimu gaivaus vandens ant jo sąmonės uolų; kudikis mokinasi nuo dailių pavyzdžių priešais savo akis; gerus įmokinimus jis išbando ant praktikos; kudikis tada gerai mokinasi, kada jį mokinana draugiškai.

Negana savo kudikius mylėti ir girti juos.

Negana užganėdinti jų visus norus.

Klausimas yra štai koks svarbus: ar tu buvai savo kudikiams artimiausiu draugu, — tuom draugu, prie kurio jie bebaimės, su didžiausiu užsitikėjimu ir kas valanda galėjo prisitarti? Ar tu studijavai savo kudikius taip kaip sodaunikas studijuoja savo augalus? Ar laikei tu jų gerą išauklėjimą už brangiausį savo gyvenime dalyką? Ar ištėko tau kantrumo, meilės ir nenuoalsaus triuso beformuojant kudikių paziuras į gyvenimą? Ir ar davei tu jiems gerus pavyzdžius, kuriais norėjai, kad jie pasektų?

Jeigu tu nė vieno tų daigtų nepadarei, tai nesitikėk nuo

nieko užuojautos, nė guoskis ant savo vaikų negerumo.

Ir jeigu tavo vaikai nevykę, todėl nė nesiskaityk esąs laimingu žmogumi pasauly.

Toks žmogus, kurs nėra draugu savo dukterims ir sūnams, — žmogus, nuo kurio kudikiai slepiasi ir bijosi, nėra laimingu žmogumi.

Jeigu tu laikeisi ant meilių ir artimų prietikių su savo vaikeliais; jeigu jie tave myli, slaugo ir guodoja; jeigu jie suteikia tavo širdžiai saldumą ir samonei paguodą, tai nors ant kazi—kaip vargingos gyvenimo stoties stovėsi, ar kazi—kokius busi matęs prakšimus, vienok esi laimingas žmogus.

Tu išpildei pirmutinę didžiausiąją gyvenimo pareigą; tu išpildei arčiausiąjį savo privalumą.

Nė vienas žmogus nėra čionai atėjęs krauti milijonus, įkurti kolegijas, išmislinėti mašinas arba dramas rašyti.

Jeigu žmogus vienok ką nors iš viršui minėtų daigtų ir padaro, tai jis gauna sviesto delnų pliauškenimus. Bet jis dar nėra atlikęs didžiausios pareigos pasauly.

Tokią pareigą turi žmogus tiktai tuomet, kada tampa tėvu; jis tuomet turi dieviškus privalumus buti geru tėvu, išmintingu tėvu, kantrumu ir teisingu tėvu. Jeigu jam tas nenusiseka, tai jis nelaimingas ant sviesto. Ir nors kazi—kaip aukštą stovėnę žmogus ant sviesto turėtų, vienok jis tuomet stovėtų labai žemai, ir privalo kuoveikiausiai savo kelius atitaisyti ir pagerinti tą viską blogą, ką yra padaręs.

Blogiausias dalykas yra negerus vaikus ant sviesto atgabenti; sviestas reikalauja gerų vyrų ir moterų.

Be jų nebus nė gerų tėvų.

Ar tat esi geras tėvas?

Prie Rusijos kankinių statistikos.

Praėjusiame num. padavėm skaitlines, kiek per spalio mėnesį Rusijoje buvo pasmerkta žmonių, įvairiausioms bausmėms, pradedant nuo mirties, baigiant ištrėmimais ir areštais. Dėlei aiškesnio supratimo, kokie žmonių luomai ima didesnę dalį darbo išliuosavimo judėjime ir nukenčia, žemiau privedame sekančias skaitlines.

Pasmerkta įvairioms bausmėms (imant ir nužudymui).

valstiečių.....	384
darbininkų.....	132
kareivių.....	109
miestiečių.....	79
moksleivių.....	45
laisvų užsiėmimų.....	30
moterų.....	29
urėdninkų.....	23
redaktorių.....	17
areštantų.....	8
daktarų.....	5
dvarininkų.....	4
svetimtaučių.....	4
dvasiškujų.....	3
mokytojų.....	2
vaizbunų.....	2
polit. ištrėntinių.....	2
policijantų.....	1
apsargos agentų.....	1
finų.....	1
nežinomų tikrai.....	108

Mirties bausmėi pasmerkta šiaip: valstiečių 62, nežinomų 62, miestiečių 28, darbininkų 24, kareivių 13. Paskiaus jaina luomai mažesniais skaičiais.

Motyvai mirties bausmės:

uz atėmimą kieno turtų	84
valdžiai pasipriešinimą	59
valdžios turto atėmimą	21
nežinoma už ką	11
dalyvumą revoliucijoje	8
Prie partijų prigulėjimą	5

(„Tovarišč“).

Tikri ir netikrieji vagys.

Paprastai mes vadiname vagimi tokį žmogų, katras sunkiai vargdamas, dirbdamas per kiaurą savo amžių ir negalėdamas pakaktinai uždirbt sau maisto ar aprėdalo, priverstas buna eit ir vogt nuo turtingesnio duonos kepalą, mėsos šmotelį ar kitą kokį valgomą daiktą, su kuriuo reikia žmogui nuo bado apsigint.

Tas vienok nėra vagis, arba pas tokį tik šešėlis vagystės. Ir tai tik vargo priverstas vargšas jam pasiduoda.

Tai yra netikras vagis.

Yra žmonės, kurie nuo kudikystės nieko nedirba, o milijonus vartoja. Yra tokie, ką prisivinę turi žemę, miškus, vandenius; prisivinę turi visus žmonių vargdienų padirbamus turtus. Jie per šešias dienas ulevoja ir sėdi ant nuolentų sprandų kitiems žmonėms, o septintą dieną mokina žmones, kaip jų reikia klausyt. Yra tokių, kurie per šešias dienas čiulpia žmonių prakaitą, o septintoje — liepia vargšams verkti už nepadarytas nuodėmes. Teip jų ir visas gyvenimas praeina.

Tokie yra tikri vagys.

Netikrojo vagies gyvenimas — vargšo, labai skiriasi nuo tikrojo vagies.

Netikras vagis, kaip sakiau, lieja prakaitą per šešias dienas. Jis laukia septintos. Tai laiminga diena, atilsio diena! Štai praušo toji atilsio diena. Vargšas vėl su baime keliasi iš lovos, jis apsitrina nuo kaktos apdžiuvusį prakaitą, pažvelgia į vieną kraštą, patėmija riogsančius baisesius murus. Žmogelis primena sau: kiek aš ten prakaito išliejau, kolai šiuos murus išmurijom!.. Pažvelgęs į kitą pusę mato didelius žemės plotus, visokiais javais apsetus. Kokia ten puiki ir derlinga žemė! Čionai dar visai neseniai varg-

šas kirtu krumus, plėšė kelmus, laupinėjo akmenius. Dabar puikus javai banguoja. — Čia vėlei stovi aplinkui puikus palociai, žali sodnai; takai nu-gracavoti, aukso smiltimis barstyti. Atsidūsta žmogelis ir pamislija sau:

— Ak, dirbau aš ir čionais!...

Stai vėl netoli stovi rusti bažnyčia. Augšti bokštai rodo teip ir prisako kiekvienam lenkti savo kelius prieš ją. Sudreba žmogelis. Jis pameną, kaip sunku buvo nešioti plytas ir vopną per ruštavones, kada murijo bažnyčią.

— Ak, dirbau aš ir čia!...

Ir pamislija tada netikrasis gis:

Aš išdirbau laukus, o pats badą kenčiu. Aš išmuričiau pabirkus, kur audžia šilkus ir aksomus, o pats šaltį kenčiu pusnuogis. Aš pastačiau visur tokius puikius palocius, o pats gyvenu supuvusioje ir vėjo sulaužytoje lušnelėj. Aš pastačiau bažnyčią, o ten mane bara!... Ak, kaip Dievas geras tiems turčiams, visokių gerybių jiems suteikia; o man, kaip jis nedoras... Eisiu ir aš šiandien bažnytėlėn. Dar sykį pasimelsiu Dievui, gal ir mane kada nors išgirs ir ap-teiks kokiais nors turteliais. Juk aš teip nedaug noriu...

Ir nusiskubina žmogelis bažnytėlėn. Vai! nėra da tėnai turčių, da nesimeldžia jie Dievui...

Ant pirmo zingonio žmogelis užsiduria ant neišvengia mojo krepšuko: duok pinigų! čia išsikrapšto paskutinį dešimtuką ir atsiklaupęs pradeda poteriaut.

Štai užgaudžia vargonai linksmas melodijas. Žmogelis pakelia akis, mato — išeina šilkuose ir aukse šlamėdamas „Dievo tarnas“ — kunigas. Atsikreipęs į žmones „Dievo tarnas“ surinka „Dominus vobiscum (Viešpats su jumis)!...

Nudziunga žmogelis: taigi, dabar Dievas jau su manim. Jis suvirksta ir da karščiau pradeda mel-tis, iš gilumų iš kentėjusios širdies jis pasiprasakoja Dievui savo vargus, ne laimes, skriaudas... Dievas čia pat — nepraleidžia žmogelis, netikrasis vagis, progos, — jis skundžiasi, kad jį visur skriaudžia: ten ponai atėmė žemės sklypelį ir prigimtą guštelę, čion valdžia užsistojo už turtinguosius, o jį nabagą pribaudė, ten kareiviai užmušė jo brolių, atėmė dorą jo moterį, seserį, dukterims; čion pabirkantai mokestis nusuka. Visur jį atstumia nuo Dievo duotų dovanų. Jo vėlėje lošiasi baisi ir kruvina tragedija nuo pat mažų dienų... Baisu pažiūrėt tada į vargdienio maldą — jo kiekvienas žodis sopuliuotas...

Ar gi neišgirs Dievas jo maldos?...

Ir štai kunigas, Dievo tarnas, užbaigęs savo puotą su Kristaus kunu ir krauju, užlipa sakyklon, atsisuka į minias tokių pat vargšų, kaip ir netikrasis vagis ir pradeda jiems aiškinti Dievo valią. Baisi yra Dievo valia! Jis turi amžinai deginančias ugnis. Jeigu žmonės neklausys valdžios, ponų ir visų turtingųjų, jeigu nesiduos jiems apskriausti, — beda jiems! — juos ta ugnis po mirties degis, degis ir degis...

Tai ir viską žmogelis išgirdo nuo Dievo. Teip jam Dievas atsakė ant jo skurdžių ir kruvinių ašarų!...

Ir eina žmogelis namo. Jis neturi apgynėjo.

Ir perkrato Dievo prisakymus. Dievas pasakė:

— Aš esmi tavo Viešpats Dievas. Neturėk kitų Dievų prieš mane! — Bet ar gi Dievas gali uždraust jieskoti kitu dievų, jeigu Jis ne visus vienodai myli ir gina? ..

— Neimk Dievo vardo dovanai. — Bet žmogelis to nė nemislija daryt! Jis tik prašo Dievą. O kunigas argi nedovanai ima vardą Dievo, sumaišydamas jį su velnių buveine, pragaru, ir vardan Dievo gaudindamas žmogų nedoreliais velniais? Dievas ir velnias kunigui ir nuo lupų nenuėina, kur prisėina apgint didžturčių reikalus.

— Atmink šventą dieną švęst. — Bet jeigu pabirkantais nenori darbininko atleisti nuo jungo, tai kodėl gi ir kunigas liepia šventadieny dirbt? Ir žmogaus pailsio nežiurima, ir Dievo prisakymas laužoma b. gėdiškiausiu budu.

— Guodok tėvą ir motiną. — O kunigas prisaikina kareivius ir liepia eit muštų, ne žiurint ar tai bus tėvas ar motina, brolis ar sesuo?...

— Nežmušk! — Niekas nesako kunigas karaliams, kurie nesuskaitytus burius nekaltų žmonių išmuša karėse, arba išsaudo streikuojančius darbininkus. Nėra vienok Dievo leista valdžioms arba ponams žmones išmušineti. O kunigai tokius išmušimus laimina, į kares siunčia „stebuklingus“ Dievo abrozus ir Nukryžiuotojo paveikslus!... „Nežmušk“ — o kunigas aiškina Dievo prisakymą teip, kad: užmušk... Nesiduos užmušt, neklausysi valdžios, ponų, neisi karėn, nešaldysi streikierių — Dievas po mirties tave degis, degis ir degis!...

B. Saluveičikas.

(Užbaiga bus).

Nauji raštai.

„Jungtinio ir septintojo Lietuvos Socialdemokratų Partijos susivaziavimo nutarimai“ LSDP. 1907. Pust. 24.

„Monininkas arba Magikas“ Pagal Panovą parašė A. Aivaras. Kaunas. 1907. Pust. 32. Kaina 12c.

Tev. Myl. Dr. reikaluose

Taigi, tegul TMD gyvuoja; nors daug yra kliūčių, bet mes nieko velti negauname, reikia dirbt. Todėl susipraskim, sukruskim, atgykim po senovės. Didelė gėda apdengs mus, sauzinė griauš mūsų, busim panašūs į lapą vėjo nešamą. Ant galo pasirodysim esą kudiškiais, minkštapročiais, o ant galų galo tinginiais, jeigu apšvietimą nešančiai draugijai duosime užgesti.

Visoki tikslai pasiekiami per kantrybę ir patvermę; visų pastangos turi but pakreiptos, kad geri tikslai būtų ne nuolsiai vykdomi. Todėl visi, kam mielas apšvietimas, eikime sykiu, nepuolant ant dvasios, nemainant gerų uždavinių, kaipi kokį nudėvėtą rubą; kiteip mes niekuomet nežengsime pirmyn.

Nors dabar sanlygos kitokios, bet neįžymios; rankraščiai sunkiau gaunami delei liuosesnės spaudos tėvynėje, bet užtat ir liuosėsnis parduvimas ir velti dalinimas knygų; o tamsybė vis dar tebėra ta pati, kaip ir prieš kelis metus atgal. Mūsų švenčiausia užduotis, net butina priderys tē, padėti Lietuvoje gyvenantiems tėvynainiams platinti apšvietimo darbą.

Taigi išrinkime viršininkus. Laiką rinkimams drįstu patenkinti iki pirmai dienai Vasario, 1906. Mūsų kp., Throop, Wis., balsuoja su Chicagos kuopa.

Mēs išsiuntėm \$1 80c. dabartiniam kasieriui, bet ir mes negavom kvitavonės, kaip ir kiti. Tegul guodotinas kasierius nemislija, kad toks pasielgimas atneš jam garbę; bet duokim jam laiką atitaisyti garbę iki rinkimų pabaigai. Siuntusieji pinigus tegul parašo dabartiniam sekretoriui, kiek išsiuntė kasieriui pinigų;

tai bus galima kokia nors kontrolė padaryti.

Nelaukime, kad kas mus skatintų visokiais naujausiais žodžiais, saldžiais ar naujais išsitarymais; bukime vyrai, bukime žmonės.

F. Mikolainis.

Dėl rinkimų.

Kaip matosi, pas mus rinkimų metodas visai neatsakantis. Tas štai tuojaus pasirodė ant praktikos: kai kurios kuopos perstatė kandidatą prezidentui p. T. Astramskį; bet štai pačiame vidury rinkimų p. A. emė ir atsisakė; mes pasiliekam vėl be prezidento, arba gausime tą, kuris vėliausiai bus mažumos perstatytas. Išeis ne demokratiškai.

Reikėtų pirmiaus kuopoms padaryt ant keleto ypatų nominacijas ir paskui tas nominotas ypatas leist visos draugystės nubalsavimui. Nominuot ypatas, nežinan, galėtų rėtų senasis prezidentas, p. Paltanavyčius, susizinojęs su toms ypatoms, ar apsiims, — kad neatsitiktų teip, kaip su p. Astramskiu.

Dabartinius rinkimus aš vadinčiau nominacijomis. Kuopos, kurios perstatė vienas ar kitas ypatas, būtų tik nominotos. Dėlei laiko trumpumo galima būtų priimt ir tiek ypatų, kiek jau perstatyta. Ir nominacijas uždengt su pirmu ateinančių metų „Vienybės“ numeriu. Prezidentas turi tas ypatas, tris daugiausia balsų gavusias, apskelbt kaipo nubalsavimui kandidatus. Tada kuopos iki vasario 15-tos turėtų po vieną iš tų kandidatų nubalsuot. — Mėnesiniai susirinkimai būtina turėtų but įvesti.

Bet visos draugystės reikalų sutvarkymas, išdirbimas naujo programo, negalės įvykt be susivaziavimo.

V-tis.

Iš visur.

Pabaigoje lapkričio, 1907, pasimirė Varšavoje dainins Stanis Vyšpianški, lygina mas lenkų literaturoje su Mickevyčium ir Slovacku. Gyveno tik 38 metus; vienok ir per tokį trumpą amžių gilų antspūdą paliko įrėžęs netik lenkų gyvenime bet ir visoje žmonijoje. Buvo tai plunksnos revoliucionieri, ardė senovės prietarus raštais be pasigailėjimo. Parašė daug dramatiškų veikalų, tarp kurių plačiai yra pagarsėję „Vestuvės“. Teipgi jis bene buvęs autorium ir garsingos „Varšavietės“.

Sudegė parlamentas. Iš Naujosios Zelandijos prėję žinios praneša, jog gruodžio 10 d. sudegė Wellingtone vietinis parlamentas. Ugnis sunaikino labai didelį knygyną, kuriame buvo apstus rinkinys brangių knygų ir raštų.

Kasyklių tragedija. Amerikos kapitalistų pagimdyta panika pasiekė toliausius kraštus. Dabar jau Meksikoje pradeda ir. Kaip paprastai, tokie suirimai gabenami su savim pasibaiėtinai pasekmes. Laikraščiai aprašo, kad ties Topi metalo kasyklėse darbininkai pakėlė maištą ir akmenais užmušė garsų metalurgą, kasyklių savininką V. Boggs, kuris buvo netekęs kuom užmokėti algų.

Neturi kur dėt žmonių. Austrijoje ir ypatingai Vengrijoje valdzios užimtos labai rustim klausimais, butent: kur dėt savo žmones. Šį rudenį didelės minios bežemių darbininkų sugrįžo iš Amerikos ir didesnė pusė jų atkako pliki. Nėra jems nė darbo, nė pinigų. Be darbės ir čionai, beje ir visoje Vokietijoje, šią žiemą grumojasi sunkum padėjimu. Teip kad bežemiams be pinigų pasirodė ir tėvynė esanti šalta močekė.

GUDRI NAŠLĖ.

JUOKAŽAISLĖ
DVEJOSE VEIKMĖSE.

PARAŠYTA IŠ TIKRO ATSTITIKIMO LIETUVOJE.

Aleksandro Gužuolo (Fromo).

(Užbaiga).

BITIENE: Mano Antanėli, — aš nemaža mergaitė, kad priimčia pėrimus. Geriaus gyventi meilėje ir sutartėje.

BITE: Žinoma, kad geriaus; bet kad tu esi per daug šykšti ir neduodi pinigų.

BITIENE: Didelių pinigų neturiu, o tam sykiui užteks reikalams; ant niekniekių gi negalime kleisti pinigų.

BITE: Kalbėk sveika, o aš pas tave geros dienos nematysiu. Gailiuos davęs į ausį Barsukovui; veli jįsai butų man sukirtęs ir pasilikęs tavo užkuriu.

Scena 2.

Tie patys ir daktaras Mielliauskis.

MIELIAUSKIS (*įeidamas*): Tegul bus pagarbintas!

BITE ir BITIENE: Ant amžių, ant amžių!

BITIENE: Ir neišgirdom, kaip ponas daktaras atėjo....

MIELIAUSKIS: Įėjau nejučioms, kad užtikčiau jums besibučiuojant. Cha, cha, cha...

BITE: Eidamas patylomis, tamista negerai darai, nes vietoj malonės gali tamista užtikti barnę ar muštynes.

MIELIAUSKIS: Dievas malonus: davė kailinius, duos ir rankoves. Tikiuos, kad jūs nepragyvenę moterystėj nė metų, dar nesimušate; o bartis galėjote, nes jau tris nedėlios kaip esate apsivedę.

BITIENE: Nevodija biskį pasibarti, o muštis visai nepritinka; tesimušie mūsų avinai, o mes galime ir sutartėje gyventi.

MIELIAUSKIS (*juokdamas*): Teip, motušaite, tikra teisybė. — Mane vėl parvežė į dvarą gyvulių gydyti; teipgi ir kaime pradėjo galvijai sirginėti. Tarp kitų, pas jūsų kaimyną Rainį yra serganti karvė, — nabažė po vaisinimo nevaldo strėnų; o neišmintingi žmonės kalba ir gana, kad tą karvę pakerėjo blogas žmogus. Dėlto Rainis prašė burtininkės Magdės ateiti į savo namus; Magdė, gavusi dvi gryžti linų, vilnų ir gerą brizą lašinių, prižadėjo atitaisyti pakerėtą karvę; o atėjusi į Rainio namus, priėdusi dešrų ir surių, nuslimpinio į tvartą prie sergančios karvės; ten dirbdama monus, šoko tris kartus per gulinčią karvę. Žmonės turi įtikėjimą, kad monai nusiduoda tik iki trijų kartų. Teip ir mūsų nabagei Magdei atsitiko: du sykiu nenusidavus, trečią sykį šokdama per karvę, išvirto teip nelaimingai, kad kojos su ilgomis pančiakomis pasiliko ant karvės, o veidas visas paniro skįstuose mėšluose. Aš neveizėdamas ant to sunkaus atsitikimo, liepiau parvesti Magdę, dėl pamokinimo jos, kad neapgaudinėtų daugiau žmonių, o podraug kad parodyti tiems žmonėms neišmintį tikėjimo burtams.

BITIENE: Žmonės pasakoja, kad ta Magdė yra didelė burtininkė, galinti atimti ir pieną nuo karvių.

MIELIAUSKIS: Netikėk tam, motušaite, tai vis neišmintingų žmonių pasakos.

BITE: Ir aš teip misliju, kad burtai yra tik apgaudinėjimas, lengvatikių žmonių, o savyje neturi jokios galybės.

MIELIAUSKIS, Teip, teip, mano prieteliau. Tik vienos gražių moteriškių akutės turi užkerinčią galybę.

Scena 3.

Tie patys, Rainis, Pelutis ir Magdė.

RAINIS (*įvezdamas Magdę už sprando*): Šai, pons, ta ragana, kuri pridirbo daugelį štukų mūsų kaime.

PELUTIS: Pons, tai tikra teisybė, ji didelė burtininkė, ir skraido ant Šatrijos kalno su velniais šokinėtu. Verta ją sudeginti ant laužo.

MAGDĖ: Na, na, paminėste jūs mane!...

MIELIAUSKIS (*smarkiai*): Dėlko tu, biauurybe, apgaudinėjai žmones ir kokius tu žinai burtus?

MAGDĖ: Aš turiu paparčio žiedą ir viską žinau.

MIELIAUSKIS: Parodysiu aš tau paparčio žiedą!... Duok šę tą žiedą.

MAGDĖ: Buvo skepečiukėj surištas, kaip emė mane tas Rainis tasyti tai ir pamečiau.

MIELIAUSKIS: Pametei, a-a! Iš kur tu esi?

MAGDĖ: Mūsų tokių mergų dvyliką iskrito iš dangaus ant žemės, o tada Ryme per tris dienas visi varpai skambino.

MIELIAUSKIS: Suskambinsiu aš tau gerai!... Tu sakai turint paparčio žiedą ir viską žinai; o aš daro dysisiu, kad esu didesnis burtininkas ir žinius už tave. — Atneškite man rėtį.

BITIENE: Oi Jezus!... Tuojaus atnešiu. (*išeina*).

MIELIAUSKIS: Tuojaus pasakysiu, kas pakerėjo Rainio karvę ir už ką padarė tą nedorybę.

BITIENE (*įnešdama rėtį*): Štai, pons, atnešiau.

MIELIAUSKIS (*priimdamas rėtį*): Dabar pirmiaus surasime, kas pagadino Rainio karvę. (*padeda rėtį ant vieno dešinės rankos piršto ir pradeda rėtį sukuti*) Klausykite: kaip užtiksiu kaltininkės vardą, tai rėtis nustos sukuti: Amilija, Barbora, Cecilija, Darata, Eprozina, Gendruta, Jadvyga, Kotrina, Leokadija, Magdalena... (*rėtis nustoja sukuti*). Ot ir pasirodė teisybė — tu, Magde, pakerėjai Rainio karvę!

RAINIS, PELUTIS ir BITIENE (*išreikšdami nusistebėjimą*): Mat, gyvatė, ką išsimanė daryti! Tai pikta dėja! tai ragana!

MAGDĖ: Aš nepakerėjau tos karvės...

MIELIAUSKIS: Dabar dasizinosime, už ką ji tokia klastą padarė. (*vėl uždeję ant piršto suka rėtį*). Už kruopas, už miltus, už druską, už rugius, už kviečius, už miežius, už avizas, už bulves, už žirnius... (*nustoja rėtis sukuti; visi rodo didžiausį nusistebėjimą*).

RAINIS: Poneli! teisybė, teisybė: vieną šventadienį ji raškė mūsų žirnius; mes gi ją išvaikėmė. Tai mat, nevidonė, už tą ir pagadino mano pačią gerąją karvutę!...

PELUTIS: Mės ją pakarsime, ar paskandysime.

MIELIAUSKIS: Nė karsime, nė skandysime, tik tai atimkim nuo jos visą žinią, kad daugiau nekenktų žmonėms. Ištieskite Magdę ant žemės. (*Rainis su Pelučiu paima Magdę ir nori paguldyti*).

MAGDĖ (*šaukia*): Ko norite nuo manęs? Ponuli, aš niekuo nekalta!...

MIELIAUSKIS: Aš tau parodysiu nekalta, o kam prigaudinėjai žmones? (*išsiema iš po skverno bizuną, kuri galima padaryti iš nukrosytų šiaudų arba perkelio*). Guldykit! (*Rainis ir Pelutis vėl kimba Magdę*).

MAGDĖ (*šaukia*): Ponuti, dovanok, dovanok! Aš nemoku burti ir nieko nežinau!...

MIELIAUSKIS: Guldykit!

MAGDĖ: Vyručiai, dėl Dievo malonės paleiskit! Neturėjau paparčio žiedo ir nieko nenumanau!...

MIELIAUSKIS: Iš kur tu čia atsipludai, valkata?

MAGDĖ (*verkstendama*): Ponuli! atėjau iš Kaukėnų! Paleiskite...

MIELIAUSKIS: A-a, žinau! Tai turbūt pabėgai iš Lubgirių ligonbučio?

MAGDĖ: Teip, ponuti, teip! Išbėgau dėlto, kad tasai felčerius Gotšelkis, labai mane įkankino savo gydymu; kuo ne numarino, nevidonas: maitino vienomis kruopomis!... Vai, vyručiai, paleiskite — aš ne ragana!

MIELIAUSKIS: O kam tu, biauurybe prigaudinėji žmones.

MAGDĖ (*verkstendama*): Dovanok, ponuti! Norėjau pasimaitinti.

MIELIAUSKIS: Dirbk, tingine, o turėsi iš ko misti. Tieskit ją, vyrai, aš jai išbarstysiu paparčio žiedus ir monus!...

MAGDĖ: O jei, vyručiai — dovanokite. Aš niekuo nekalta! Prisiekiu ant švento Dievo, kad nekalta!

MIELIAUSKIS: Nieko, nieko — aš tau duosiu lekciją. Ar prižadi daugiau neapgauinėti žmonių?

MAGDĖ: Ponuti, niekadės daugiau to nedarysiu, eisiu pas gaspadorių už mergą ir pažesiu burtininkaut.

MIELIAUSKIS: Dabokis, niekadėja, kad antrą kartą į mano rankas nepakliūtumei! Gyvos nepaliksiu! Paleiskite, vyrai, tą valkata!

MAGDĖ (*pasitaiso suveltus plaukus ir rubus ir lenkiasi*): Dėkui, ponuti, kad pamokinai, daugiau nieko blogo nedarysiu.

MIELIAUSKIS: Eik į savo valsčių ir nesivalikiok daugiau čionai.

MAGDĖ (*išeidama*): Eisiu, ponuti, eisiu.

MIELIAUSKIS: Girdėjote Magdės išpažinimą ir aiškiai supratote, kad žmonės laikomi už burtininkus ir žinios yra tikrais prigavikais, monijančiais jus dėl savo pelno?

PELUTIS: O kaip ponas galėjai įspėti Magdės vardą ir tą, kad ji turėjo kerštą už žirnius?

MIELIAUSKIS (*nusijuokęs*): Dėlto, kad apie tą man jūsų kaimo žmonės pasakojo, o rėtis nustodavo sukotis tada, kada aš paliočiau pirštą judinti.

RAINIS: A, a, tai teip! O mes mislijome, kad ir tamista esi žinios.

MIELIAUSKIS: Mano broliai! Kada pas jus suseraga žmogus arba gyvulys, tai neįieškokite pagalbos pas burtininkus, žinios ir visokius nemokintus gydytojus, nes beveik visi yra lygūs Magdei apgauinėtojai, nieko apie ligas neišmanantys ir laukiantys tikrai kapeiką iš jūsų ištraukti. Atsitikus ligai eikite prie tikrųjų daktarų arba gydytojų, kurie jums suteiks reikalingą pagalbą. Nekalbokite teip: Daktarui mačys, o ligoniui kas-žin ar mačys? — Žinokite, kad daktaras elgdamasis pagal savo mokslą, yra tik žmogum, o ne Dievu, ir kožno ligonio negali išgydyti, bet daugumai atneša pagalbą, ne vienas be laiko būtų nukeliavęs pas Abraomą ant alaus. Teipgi supraskite, kad daktaras minta iš savo užsiėmimo; todėl už savo darbą ir reikalauja atpildimo arba užmokėnio.

RAINIS: Dabar permanome ir protingus pono žodžius neužmiršime.

PELUTIS: Dėkui, ponui, kad teip aiškiai mums viską išguldei. Netikėsime daugiau burtininkams ir apgauinėtojams.

MIELIAUSKIS: Brolau, Rainy, — sergančiai savo karvei duok mano paliktas gyduoles, o tuojaus išgis tamistos karvutė.

RAINIS: Dėkavoju, ponui. Visą išpildysiu, kaip įsakėte. Dabar pasakysime ponui sudiev. Prašome pas mus lankytis.

PELUTIS: Sudiev, poneli, sudiev! (*abu su Rainiu išeina*).

MIELIAUSKIS: Sudiev, vyručiai... Tegul ją velniai, tą Magdę: išdžiuvo gerklė betanzijant. (*išsijėmęs iš ploščiaus kišenės butelį ir pastatęs ant stalo*) Reikia atvilgyti burną, duokite čerką!

BITIENĖ: Ponas daktaras visados su savo česne, o mes šiandien nė neturime namie.

MIELIAUSKIS: Nereikia, motušaite: užteks manosių. (*Bitienė paduoda Mieliauskiui čerką. Pripylęs*): Ar girdi, Bite, ko stovi atsivieps, kaip pruso kišenė? Sveikas! (*išgeria*).

BITĖ: Dėkui ponui. Kasžinko nesinori ir šnapso gerti...

MIELIAUSKIS (*paduodamas čerką*): Eik tu, paiki, ką niekus varziji? Prie žmogaus užgimimo, naujo apsiavedimo ir jo mirties visados šnapšas yra reikalingas. Gerk, brolau.

BITĖ (*priimdama čerką*): Sveika, Kotrina! (*išgeria ir pripylęs paduoda pačiai*).

BITIENĖ (*priimdama čerką*): Dėkui, Antanėli! (*biskį siurbtelėjus*): Gana bus man.

MIELIAUSKIS: Ne, motušaite, turi visą išgerti, kad nebutų akis įdubusios.

BITIENĖ: Ką daryt, menka stiprybė, o reikia peštis. (*išgeria*). Eisiu paveizėtų pečiaus, o judu, vyrai, šnapsuokite sau. (*išeina*).

MIELIAUSKIS: Na, ką, Bite, kaip einasi!

BITĖ: Ot, teip sau, ponuli, einasi, lyg važiuotum su rogėmis per smiltyną. Gerai, tamista sakei, kad našlės duona ne kožnam eina kunan.

MIELIAUSKIS: Tai ne puikiai. — O su našlės vaikais ar nesusibluški?

BITĖ: Pons Mieliauski, — vienas vaikas — geras vaikas; du vaikai, — et vaikai. Tris vaikai — (*susijėmęs galvą*) ui, ui, ui vaikai!...

MIELIAUSKIS: Tai ką, ar susipėšėte?

BITĖ: Gana jau gana, buvo visoko. Girdėjau, kad Menčienė turi puodinę su sidabriniais rubliais.

MIELIAUSKIS: Ir dėlto vedei Menčienę?...

BITĖ: Žinoma, kad ne pinigai tai nebūčia vedęs seną bobą, turinčią da tris sunus. Pasakiau, Kotrinėle — duok man pinigų, aš versiuos su jais; o kada boba atsakė: neturiu pinigų ir neduosiu, tai mane pajėmė nekantrumas ir nusijuosęs diržą pradėjau aną dyžti; o ant bobos šauksmo atbėgo jos vaikai su pliauskėmis, ir tegul juos velniai, skaudžiai mane įmušė.

MIELIAUSKIS: Matai, broleli, kaip negerai tykoti ant svetimu pinigų. Reikia visados vesti moterę, o ne vilkti jos maišėlį su pinigais. Dabar, brolau, jau taikinkis ir nereikalauk nuo pačios puodinės rublių, kurios ji niekadės neturėjo. Įtikėjęs žmonių pasakoms apie didelius pinigus, apsiženijai, ir nors neradai rublių puodinės, bet gavai gerą pačią ir duonos gabalą. Dėlto buk pačiai geras ir mylėk jos vaikus, o busi ir tu mylimas ir guodojamas.

BITĖ: Turbut reikės tamistos žodžių paklausti ir gyventi su pačia sutartėje.

(*Bitiene įeina*).

MIELIAUSKIS: Eik še, motušaite, (*pajėmęs Bitienės ranką sudeda su ranka jos vyro*): še, mat jūs susivienijote, tai ir gyvenkite meilėje ir sutartėje, o kokie ten puodinėse niekniekiai tegul neardo jūsų moterystės ryšio.

BITĖ, Kotrinėle, nuo šio laiko gyvensime sutartėje.

BITIENĖ: Antanai! per visą gyvenimą busiu gera ir mylinčia tavo pačia.

(Uždanga nusiloidžia).

Juodašimčiai užsieniūos.

Šveicarijos policija susekė Genevoje esančią rusų juodašimčių organizaciją ir suėmė kra-soje labai įdomų sekančio turinio laišką: „Genevos tikrųjų rusų sanjungos kuopa, nusprendė nubauti mirčia New Yorko laikraščio „Varheit“ redaktorių L. Miller, už atspaudinimą slaptų caro valdžios dokumentų. Jo nudejimai mūsų kovos kuopa išsiunčia Amerikon tris įgaliotus ypatus“ — Apie tą jau rašėm mėnuo atgal. Minėto laikraščio redaktorius buvo apskelbęs iš tikrų dokumentų, kad rusų valdžios šnipai, dar liepos mėnesy ant tulo vokiečių garlaivio uždusino revoliucionierių Černiak ir kitus tris nekaltus pasazierius; ir kad Stolypinas už tą biauų darbą gausiai šnipus-žmogžudžius apdovanojo.

Pasiduok, arba prasmegk!

Tokią dabar politiką varo Marokoje prancuzų valdžia. Generolas Liautey, kurs su kareiviais „malšo“ marokiečių sukilimus, gavo šiandien iš Paryžiaus šiokį padavadijimą: „Sukuopk savo spēkas ir vykis paskui maištingą murinų gentę Nassen; kurie pasiduos, tiems dovanok; kurie priešinsis — mušk ir išgriauk jų kaimus“...

VIETINES ŽINIOS.

— New Yorke pereitą savaitę surinkta tapė daugybė parašų nuo įvairių laikraščių redakcijų ir šiaip prakilneenių žmonių ir su tais parašais išsiųsta į Vašingtoną Rusijos ambasadoriui peticiją, kurioje žmoniškumo vardu reikalauja nuo caro valdžios, kad paleistų neseniai suimtus ir įmestus į Petropauliaus tvirtovę du didelius revoliucionierius — N. Caikovskį ir K. Breškovskūtę. Ambasadorius nieko neat sakęs. Panašios peticijos esą

rašomos ir iš kitų miestų.

— Brooklyne aną savaitę iš kilo didelis lietuvių rubsiuvių streikas. Nesutikimai prasidėjo nuo to, kad darbdaviai, tai yra kontrakteriai, pasikėsino uždėti vieną valandą savaitėje ilgiau dirbt (dabar dirbo po 55 val.). Lietuvių kriaucių yra netoli 10.000 ir turi savo uniją. Dar bavičių yra ar 32. Beveik kasdien dabar yra daromi kriaucių masiniai mitingai ir vis bandoma susitaikinti.

— Vietinis Revol. Rėmimo komitetas parengė prakalbas 22 d. gruodžio, „Tautiškam Name“.

Kalbėtojai: pp. Dubickas, Antonovas, Pračaitis ir Sukis.

Pertraukose buvo deklamacijos ir dainos. Prakalbam pasibaigus, prasidėjo diskusijos.

Pataisymas. Praėjusiame num. „V. L.“ įsibriovė negeistina klaida: pranešime apie laikytas Brooklyne prelekcijas yra pasakyta, jog prelegento pavardė Paršaitis, tuometarpu tikra jo pavardė yra Pračaitis.

Laiškas į Redakciją.

Gerbiamas „V. L.“ Redaktoriau!

Pagal No. 50 „Vienybės Lietuvninkų“ *Peržvalgoje* pakeliate klausimą link TMD. ir LSS., kad visuomenė išrištų klausimą ar negalėtų užimti vietą TMD. viena LSS.? Šitoks išsireiškimas net peržvalgoje mums gražiai perstato veidrodį, kaip „V. L.“ Redakcija, budama organu TMD. jau taisyta jai kapus! Kaip gali LSS. užimti TMD. pereigas kaipo literatiškos draugystės bepartijinės, vienpusiškos — partyviška LSS.?! Tai tame rodos nereikia ilgų išvedžiojimų: mums reikia literatiškos draugystės, grynai mokslinės, bepartyviškos, ir tik tokia gali atnešti naudą. Juk niekas kits ir primarino TMD., kaip

pradėjimas išleidinėti partyviško turinio knygeles—kištis į politiką.

Meldžiami, TMD. neužstoja kelio LSS., tik jūs negnaibykite tos nekaltos draugystės! Suguodone

M. J. Damijonaitis.

Redakcijos pastaba. Mielai mes sveikiname vienuolius, kurie nesupratę ką skaito, reikalauja paaiškinimo. P. M. J. Damijonaitis, matomai, netiktai nesuprato, bet dar suprato visai kiteip.

Mes toje vietoj rašydami, visai bešališkai priminam apie anais metais buvusias polemikas ir nurodėm, kad tuomet socialistai tvirtino, jog Tėv. Myl. Dr. tē esanti nebereikalinga, o tautininkai nurodė, kad reikalinga. Priminam ir tą, kad tosios polemikos nieko gero neatnešė, neišaiškino, nes ant galų galo užsibaigė tik ant ypatų užsipuldinėjimais. Pakėlėm balsą dėlto, kad jau matosi, kaip silpnai ši simpatiška draugystė begyvuoja!.. Tai ir viskas buvo, ką mes tęnai rašėm. Todėl labai įstabu ir smagu išgirst, kad p. M. J. D. išskaitė daug daugiau ir visai ką kitą, negu ten buvo parašyta, ir visą tą vietą apivertė savo vaidentuvėje augštytyn kojomis. Kadangi, ištikrųjų, tai mes trokštame Tėv. Myl. Dr. tēi atgijimo, ir dėlto tai tą klausimą ir stengiamės pajudinti. O mat p. M. J. D. suprato kaip tik atbulai, butent, jog mes esą TMD. ne draugai!..

Krasos dėžutė.

Z. Jank. Zinutę apturėjome. Bet, kadangi jau pirmiausia buvome gavę kitą apie tą patį, tai tamistos nebetalpiname. Meldžiame tankiaus parašyt.

Balius.

Lietuvių Laisvės Draugystės. 81 d. Gruodžio, 1907. Prasidės 7 val. vakare. Salėje J. Martuzos, 99 Pine Rhone, Pa. Tikietas 25 c.

Skaitytojams.

Kurių prenumeratos laikas pasibaigęs malonėkite atnaujinti ir skolą atsilyginti, kad perrašant knygas taptumet įrašyti.

Teipgi pranešam, kad nuo Naujų Metų perkeičiam „Vienybės Lietuvninkų“ formatą ir dikčiai padidinam, kur tilps daugiau visokio turinio straipsnių; teipgi talpinsime puikias apysakas Bellamy'o ir kitų.

Prenumerata ta pati: metams \$2.00, pusei metų—\$1.00 Pasiskubinkit atsiteisti, jei nenorit kad taptų pertauktas laikraščio siuntimas.

J. J. Paukštis & Co.

120-124 Grand st.

Brooklyn, N. Y.

„Mikės valdinų poteriai“

Sitoje knygutėje telpa caro Mikės prispaustųjų žmonių poteriai. Beto yra viena giesmė, viena deklamacija „Rusų cars“, daugybė trumpų satyros žiedelių, daugiausia iš Rusijos kartuvių apsišėkimų, ir keturi paveikslai labai gražiai ir juokingai nupiešti: „Caro sapnas“, „Ramybės ir santikos aniolo darbas“, „Mūsų dienų pamokslininkas“ ir kaip žandarą veda ant cicilikų. — Kas dabar užsirašys „DILGĖLES“ — juokų ir satyros laikraštį, — tas tą knygutę gaus dovanai. Tik reik užsirašyt „Dilg.“ visiems metams, t. y. atsiųst 1 dolerį šiuo adresu:

„DILGĖLES“,

1815 Moyamensing Ave.,

Philadelphia, Pa.

Pulkus namas.

Ponas J. Trineris, gerai zinomas išdirbėjas Trinerio Amerikoniško Eliksyro Karčiojo Vyno, praneša visiems jo biznio draugams, kad jo biznio namas užbaigtas. Yra tai puikus, sulyg šios mados, didelis triobesis. Vynaskrynės, neperdarant, yra geriausios iš miesto Chicagos, laboratorijos ir ofisai labai šviesūs, gerai išvedinami, sanitariški. Pono Trinerio pasisekimas, be abejonės, priklauso nuo jo griežto prisilaikymo biznio taisyklių, aprūpinti žmones geriausiomis prekėmis. Baisiai didelis išpardavimas Trinerio Amerikoniško Eliksyro Karčiojo Vyno

yra tikrai geriausiu prirodymu jo geros ypatybės. Tai yra labai branginamas vaistas visose negalėse gromuliojimo organą. Jis duoda sveiką valgumą, padaro virinimą pilnu, ir visą kūną sveiku. Kol tavo virinimo organai veikia kaip reikia, tol nėra vietos ligai tavo kūne. Šitas vaistas visai nekenkia, neturi jokių vodingų sudėtinių. Gaunamas aptiekose. Naujus adresus yra: Juoz. Trineris, 616-622 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Atsakantis laikas eiti stipryn.

Minkštosios anglies mainieriams artinasi laikas atnaujinti sutartį.

Neužilgo kaip kuriuose distriktuose minkštosios anglies mainieriai bus priversti žiu rėti, kad padaryti naują sutartį su operatoriais kas link mokesties ir darbo išlygų. Lengva suprasti, kad angliakasiai norės daugiau, ne kaip operatoriai norėtų duoti, ir operatoriai pasiulys mažiau, ne kaip mainieriai gali priimti. Katrie ims viršų — prigulės nuo to, katrie bus stipresni.

Operatoriai yra gerai susiorganizavę į draugovę ir veikia išvien. Jie išpaskutiniųjų stengiasi padaryti tokią sutartį su angliakasiais, kad jiems mokėti komžiausią mokestį.

Angliakasyklų darbininkai yra susiorganizavę, vienok unijoje nėra tiek sąnarių, kiek tai reikėtų būti, ir butinai reikia, jei mainieriai nori geresnių uždarbių, kaip jie dabar gauna, pasistengti, kad skaitlius unijos sąnariu pasididintų. Mes negalime suprasti, kaip tai gali būti, kad mainų darbininkas, zinodamas, kaip jam naudinga prigulėti į uniją, gali neprisirašyti prie unijos. O vienok daugelis yra tokių kurie nepriguli prie unijos, nors jie gana gerai supranta, kaip jiems unija yra naudinga.

Gali būti, kad tas yra per tai, kad jie yra egoistai ir mislija, kad jie gali sueedyti

tuos pinigus, kuriuos jiems reiktų įmokėti į uniją, kaip mėnesines, ir per tai jie palieka visą sunkumą kitiems draugams.

Jeigu ištikrųjų taip yra, tai toks žmogus turėtų gėdintis dirštelti į akis savo draugams.

RAISTAS - The Jungle

Toji labai pagarsėjusioji knyga, jau spausdėje ir netrukus bus užbaigta. Knyga parašyta vieno iš geriausių Amerikos raštininkų, p. Upton Sinclair ir išversta geroj ir suprantamoj, lengvoj, lietuviškoj kalbojė.

„RAISTAS“ jau išversta į 18 visokių kalbų ir tas parodo kaip ji visoj pasaule yra pageidaujama. Ji sujungia Amerikos visuomenę, o Washingtono valdžia nė nuo jokios straikos taip ne persigando kaip nuo knygos „RAISTAS“. Lietuviams tuom žingeidesnė ta knyga, jogei apysakoje aprašytas lietuvių gyvenimas parodant su visoms smulkmenoms, ką jiems teko pergyventi ir kaip juos visi išnaudojo; kaip zerkole permatoma, vieni vargai, kitų linkmybės.

Toje knygoje aprašyta Amerikoje mėsos trustas, kaip nuodina visuomenę ir kaip prie mėsos Kobauriausius dalykus primaišo, kad tik daugiau uždirbt.

Knyga faktiškai parodo visą dabartinę suktybių ir skriaudimų sistemą, ir į ką ji paverčia žmones, kuriems iš savo rankų darbo reikia užsilaikyti. Ji parodo, ką nukentia moteris darbavietėse, kaip jos tampa suvadžiojamos ir kaip ne tik pavienių ypatų, bet ir visų šeimynų gyvenimai buna sudaryti ir kad prostitucija ir kiti nelaimingi apsiirėškimai civilizotoje pasaulėje, tai tik pasekmė dabartinių nelemty sanlygų.

„RAISTAS“ naudinga perskaityt vargšams ir turtingiems; jis labai naudinga kalbėtojams.

„RAISTAS“ tai stora, didelė knyga ir bus tikras papuošimas lietuviškoj literaturoje, kaip netrukus bus užbaigta kaštuo kaip ir angliškas originalas 1 dol. 50c., bet kurie dabar prisigs per „money order“ tik VIENĄ DOLERĮ, apturės tą svarbų veikalą t. y. PIGIAU. Vietiniai gali užsimokėti „Vienybės“ redakcijoj, 120-124 Grand Street, Brooklyne; rašant reikia adresuoti ant išleistojaus vardo taip:

J. Naujokas,
Sta. Madison Sq., box 157,
New York, N. Y.

NAUJAS LAIKKASZTIS Pirmyn
Literatūros, politikos ir ekonomijos visuomeniškas laikraštis pradės eit nuo naujų metų Minersvillej. Redaguos ANTONOV. Kaina laikraščio: metams \$1.50, pusei metu 80 c. Su įvairiais reikalais kreiptis ir prenumeratą siųsti pagal šituo adresu:

J. Ramanauskas,
P. O. Box 588, Mersville, Pa.

Jon Wasczila,
Pasiuva puikiai drabužius ant visokių madų, kaip vyrams taip ir moterims siutus.

Reikale meldžiamie tautiečių atsilankyti ir persitikrinti iš mūsų darbo gerumo.

Jonas Vasczila
E. 14 st. and Walnut st.
BERWICK, PA.

Laiškams popieros.

Naujausio ir gražiausio išdardio laiškams popieros po 25c. tuzinas, ir gražiausios kalėdoms pavinėvoinės (kopytėlės) po 15c., 25c. ir tt. Satorninkai ir nešiotojai daugiausia uždirba ant mūsų tavoro, atsišaukit.

F. Milišauskas,
25 2 nd st., So. Boston, Mass.

GERIAUSIA UŽEIGA PAS VINČĄ ŽARSKĮ.

Lalkau puikioje vietoje Saliuną, užlalkau skaniausius gėrimus, Alų, Arielką, visoki Vyną ir kvėpenčius Cigarus.

Lietuviai nepamirškite atsilanyti pas savo tautietį po Numeriu
111 Wythe Ave.
Brooklyn, N. Y.

GERIAUSIA UŽEIGA DĖL LIETUVIŲ PAS JONĄ KULBOKĄ,
Skanus Alus, gardi Arielka, visoki Vynai ir kvėpenčiai Cigarai.
TURIU AGENTURĄ.

Parduodu lotus ir namus puikioje vietoje, ant gerų išlygų, galima pirkt už pilną prekę ir ant išmokėsčių, už pilną prekę perkant 15-tą procentą numazina. Szi puiki vieta randasi LINDEN, N. J. Nuvažiavimas dovanai.

Dasižinokit pas AGENTĄ
Joną Kulboką,
74 Grand Street,
kampas Wythe Ave. Brooklyn, N. Y.
Vietoje, ką bankoje pinigų prazudot, tai verčiaus nusipirk lotą arba namus o tada pinigai niekad neprazus. Su guodane gero velijantis
JONAS KULBOKA.

GRAMATIKA angliškos kalbos.

su ištirimu kiekvieno angliško žodžio lietuviškai, kaip tai: *beast* (byst) *twóris*; *eight* (eit) *aštuonis*; *eye* (ai) *akis* ir t. t.

174 pel., su prisiuntimu - \$1.25

Naujas Budas
išsimokintimo gražiai lietuviškai rašyti, be pagalbos mokiniojaus, 24 pel., su prisiuntimu 10 ct.
Pinigus reikia siųsti per „Money Order“ ant šio adreso:

Vaikų Draugas arba kaip išo moki skaityt ir rašyt be mokiniojaus, 220 abrozėliai parodo žodžius druko ir gražaus rašto. Rašto žodžių yra 285. Pusk. 64. Su prisiuntimu 15c.

P. MIKOLAINIS,
P. O. Box 62 New York City.

HOTELIS VIN. DAJNIO

12 W. Main st. Plymouth, Pa. Užlalko visokios arielkos, vyno, skanus aluči, porterio ir kvėpenčiai cigarai. Salė dėl draugysčių ir šelp susirinkimų.
Reikale kreipkitės pas savo tautietį VINČĄ DAJNĮ.

Lietuviškas Džiegornikas

Sziuomi užsimu jau 20 metų.

Užlalkau visokios rusios laikrodžius, alonius, pastatomų ir kisenintus vyrų ir moteris kua, sukėlinius ir sidabrinus rotėžilius, visokius žiedus, eplikas, anekarius ir branzalietus taipgi vinčavonei žiedus, endu du literas, dienas, mėnesių metu au vardais dykai. Telpogit tai au sines vienas pamintūns ir n pamintūns daigtas. Gauštie už pigią prekę sustaakanče rašyto.

Norinti užsorderiuot laikrodžį aukštinį ar sidsa brinį, ar pasaukuotą, tegul prisilundžia savo tikra adresa ir 50 ct., o mes prisilundim ant Expresso ir peršitūrėjas gali užsimokėt pinigus ir pasiimt.

VINCAS URMANAVICZIA,
49 Grand Street, Brooklyn, N. Y.

PUIKIAUSIAS SALIUNAS JONO RAISO,

Skanus alus, gardi arielka, visokis vynas ir kvėpeni cigarai.

Lietuviai, reikale užėikit pas svo tautietį, o visados busit užganėdiuti.
769 Liberty Ave.
Cor. Shepperd Ave.
BROOKLYN, N. Y.

Bukie linksmas!

Muzikantai abelnai linksmi, pertai plaukus turistorus ligus ir neslenka ir nera plaiskanų, pertai kad nera derviski. užsėlimas yra geras ir nevalgina jų Bet jeigu tavo plaukai vira minėto lavelado nera? Tai vartokle, Prof Brundzas Wonderful Hair Grover, kura sėdmas vartodamas užsiganėdina, ir aplė pusę milijono padėkavontų ta darodo. Jeigu norite galite atsiskauti per laiską bus išsiueta Dykai visi aprasymai nuo ko plaukai slenka ir plinka ir plaiskanų atėradimas, mes gyduoles ne siundėme panevali ir C O D. neblijokite parasite laiską ba nerelkės nė eenta moketi už visokos rodas [Valstai ne Dykai] galite gautė po adriau
906 Broadway, netoli Myrtle Ave. Dras Adolph Levy Mgr. mūsų krautuve insteigta nuo 1877 Specialietai Rupturos-hermos, ir akinu, [Apparatu visokiū isdyrbejai dėl vių Hospitolių. Per laiskus klauskite rodos po siom adriau.
J. M. BRUNDA. & CO.
BROOKLYN, NEW YORK

In 7 dienas per marias

Parduodu Laivakortes, siundiu plaugus ir daviarnastes į visas duls svieto.
Parduodu Laikrodžilius, lenclugėlius, Ziedus masinėlis gramatomis drukuot \$4 iki \$100.

G. J. JESZMANT,
171 N. Main st. Pittston, Pa.

Naujas Telephonas No. 8208.

Jonas Dzedolikas LIETUVISKAS GRABORIUS.

Karietos ant vesėilių, laidotuvių ir krikėtynų
Vežimai perkraustymui ir t. t.

509 Main st. KINGSTON, PA.

LIETUVYS ADVOKATAS

Jonas S. Lopatto,
Pabalgės Pennsylvanijos Universitetą. atidarė Offisą rumuose 15-17 ir 19 Laning Building, Wilkes-Barre, Pa. Užsilimu varymu provų visuose suduose. Offiso Teleponas naujas 89. Residencijos „ „ 1248-R.

„Vienybės Lietuvninku“

Visoki reikalaujami spaudos dalykai yra atliekami PLYMOUTH po senoviai, kaip tai: plakatai, tikietai, konstitucijos ir kiti visoki reikalingi darbai.

Siuntimas Pinigų, pardavimas Laivakorėlių ir visokių knygų, paveikslų, popieros gramatų rašymui ir taip toliaus.

PO ŠIUOM ADRESU:
J. J. PAUKSZTIS & CO.
224 E. Main Street, PLYMOUTH, PA.